

487575

1 NOEMBRIE 1946

APARE BILUNAR

Redacția și Administrația

Str. Cobălcescu, 16 * Tel. 3.40.80

21

Lei 1000

Revista copiilor și a tineretului

Magellan CUCERITORUL MARILOR

VASCO DE GAMA, urmând coasta Africii, a atins Capul Bunei Speranțe, ajungând în India. Cristofor Columb, traversând Atlanticul, a descoperit America. Dar Magellan? Expedițiile întreprinse de îndrăznețul navigator merită să fie cunoscute de cititorii noștri și de aceea le veți putea afla chiar în acest număr. * (Urmarea în pag. 6-7)

Știați că...

INDRUMARI PRACTICE

Moneda imobilă

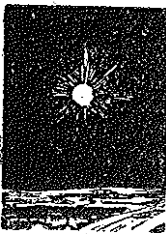

...un inginer american, M. Luces, studiază actualmente construcția unui motor cu turbină care va folosi energia atomică produsă de mercur? Energia va fi livrată fără desintegrări violente. El speră să folosească acest procedeu de a libera energia atomică pentru a pune în mișcare o locomotivă. După calculele sale, o ceașcă cu mercur va pune în mișcare un tren cu 120 vagoane pe o distanță de 100.000 kilometri, cu o viteză de 320 km. pe oră.

...în urma muncii din timpul zilei, oamenii sunt mai mici seara de cât au fost dimineața? În urma efortului mușchiular, un agricultor scade cu 3 mm, din înălțime, un alergător ciclist cu 5 mm. Dar nu vă înspăimântați! După câteva ore de odihnă, fiecare își recapătă înălțimea dinainte.

Dacă nu s'ar întâmpla așa, în cel mult douăzeci de ani, omul cel mai înalt ar deveni un microb!

...Cerul este luminos în urma faptului că atmosfera reflectează razele soarelui? Iată cum ar arăta pământul dacă n'ar exista atmosfera. Soarele ar străluci printre stele,

pe un cer complet negru.

...greutatea pământului este de 6 miliarde de kilograme?

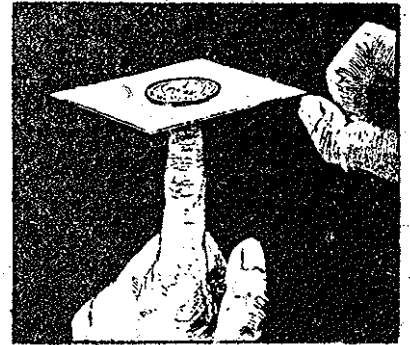
Acesta a fost rezultatul la care a ajuns doctorul american Paul-R. Heyl, în urma unor cercetări care au durat timp de șase ani. În timpul lucrului său el a înregistrat cu socoteli multe zeci de mii de coale de hârtie.

Tăiați cu atenție, dintr'un carton un patrat cu latura de 12 sau 15 cm. Marginea patratului trebuie tăiată cu băgare de seamă, ca să fie dreaptă și să nu prezinte vreo inegalitate.

Așezați patratul în echilibru, pe vârful degetului arătător al mâinii stângi, apoi puneți o monedă exact la mijlocul cartonului. Moneda trebuie așezată cu atenție, ca să poată sta pe carton. Loviți apoi puternic marginea patratului cu degetul mijlociu al mâinii drepte. Cartonul va sbura, iar moneda nu-și va pierde punctul de sprijin, ci va rămâne pe vârful degetului.

În același mod puteți așeza

cartonul și moneda pe gâtul unei sticle. În acest caz veți trage cartonul cu foarte mare repeziciune. Moneda va rămâne așezată pe gâtul sticlei.

Cirip, cirip, ciuciuleto! Loco. — După scris și după ton pari să fii acela care ne-ai răspuns impertinent la ancheta noastră de acum câteva luni. Noi vă cunoaștem. Sunteți din categoria copiilor, care nu citesc nimic și fac sport toată ziua. Pe noi ne interesează omul, faptele și gândurile lui, nu ne interesează dacă este evreu, armean sau ungur. Numai mințile strănte mai gândesc așa, sau acele care nu gândesc de tare am vrea să fii aici și să-ți punem câteva întrebări simple și să ne răspunzi cinstit. Noi ne-am întâlnit și cu alți copii ca tine, și, după ce am stat de vorbă prietenește, s'au duminrit și astăzi merg pe drumul luminii și al înfrățirii.

Hei, ciuciuleto dragă, ciripitul tău nu e ciripit de pasăre, e săsăit de năpărcă!

Ceățeanu Florin. — Sigur! Vom publica mai multe povești. Publicăm și trad kerii, cu o condiție: să fie bine făcute.

Gealat Nicolae, Loco. — Nu se găsește ușor și e foarte scumpă. Tipărim pe cromo numai 15 exemplare.

Nicolaescu Virgil, Botoșani. — Am trimis exemplare cerute.

Mărza Valentin, Câmpulung-Mol. — Le vom publica. Trebuie să te deprinzi, altfel nu iese nimic.

Constantin Marin. — Se va publica.
Cartianu Florin, Arad. — Așteptăm folklorul promis.

Dumitrescu Gheorghe, Timișoara. — Da, am primit.

Luzana Tătaru, Loco. — Poezia este frumoasă. Bănuim însă că a mai intervenit și altcineva ca să poată căpăta această formă desăvârșită. Nu e așa? Trece pe la redacție între 12-13.

CUCUVAE SELIM, Constanța. — Poezia „Mare” nu e publicabilă. Reținem totuși versul:

Valui, în apunat, se calcă și gemo pe nisip...

VĂRVORIANU TRAIAN. — Se va publica în numărul de Crăciun. E o povestire frumoasă, cu mult umor. Mai trimite.

ȚINCU VICU, Loco. — Reținem două versuri:

Va fi un vânt de toamnă dulce,

Ca o pară, ceapță și scmoasă...

BALAN NICOLAE, Loco. — Nuvela d-tale e frumoasă și interesantă, dar nu e pentru cititorii revistei noastre. E pentru oameni mari. Dacă ai citit cu atenție ultimele două numere, ai putut vedea că în paginile lor au apărut câteva povești pentru cei mici. Noi intenționăm să ne adresăm mai mult acestor cititori, care sunt mai numeroși și cărora le place acest fel de literatură.

Nuvela d-tale se poate publica într-o revistă literară pentru cei mari. Se vede că ai citit mult, ai imaginație, un simț deosebit al stilului și o mare putere de a exprima.

Cu aceste calități poți încerca să scrii ceva pentru cei mici. Așteptăm.

ABONAMENTE: Trei luni 6000 Lei * Șase luni 12.000 Lei * Un an 24.000 lei * Pentru școli și Cămine 48.000 Lei * Pentru Întreprinderi și Instituții 100.000 Lei anual * CONT CEC. 210.138

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. Gen. P. T. T. Nr. 225.808/1946

Stăpânea pe plaiul nostru oltenesc, în vremea veche,
Sceptrul Craiului Răcoare, un viteaz fără pereche.
Larg huzur era la curte, pentru toți urca belșugul,
Implinind nădejdi sub stele ce-și roteau senine crugul.

Dar cum anii trec și'n urmă un vlăstar domnesc nu lasă,
În palat; tristețea neagră, se întinse ca o plasă...
Vraci din patru zări veniră, vrăjitoare, Doamne, câte,
Dar n'au isbutit să smulgă jalea frunții mohorâte.

Soarele, gonind pe zariști, bătând dealul, bătând valea,
La ferestrele de aur, înflorind, văzu doar jalea
Și'ntr'o zână de lumină prefăcut, veni să spună
Că pentru copii, doar roua de pe crini, în zori e bună!

În potir de nestemate a strâns roua dimineța
Tresărind împărăteasa. Și prin crinii rumeni, fața
Ei fu crin de fericire, când avu un prunc de fată,
Ca un cer înalt de vară, scuturat întreg în poală.

Dar la ospăț, vrăjitoarea cea cu ochi de mătrăgună,
A rostit blestem amarnic, hohotind ca o nebună:
— „Craiul tânăr, ca și roua cu scilipiri de-argint, mărunt,
Via muri, vând raza zilei îl va săruta pe frunte!”

Un palat zidit în codrii cei bătrâni de când e neamul,
Unde nici un fir de rază nu lovea'n amiază geamul,
Fu ales ca să ferească de blestem copilul, poate
Vreo minune, spinul negru, frânt în suflet îl va scoate!

Anii au trecut și mândru a crescut în noapte craiul
Domn de Rouă, numai cântec îi era sub lună graiul,
Cântec trist ca despletirea apelor de primăvară,
Cântec fără de lumină, cum era desprins de seară.

Douăzeci de ani, pe umeri și-au aprins a lor văpae
Și-au adus în vis o fată, ca o flacără bălae,
Ce-a deschis în piept izvoare de dorinși necunoscute
De-i venea și flori și arbori, să cuprindă, să sărute.

Cunoștea blestemul negru, dar de dorul lui fierbinte
Fu cuprins ca de-o brătară și chemat fără cuvinte
Într'o noapte grea de stele, a dat roibului său pinteni
Și-au intrat, adânc, în codru, lunecând prin liniști, sprinteni.

Răsunau prin arbori, noaptea, paloșe de-oțel subțire,
Percă tremura de spaimă, de blestem, întreaga fire...
Prin frunzișul de aramă străbăteau chemări din urmă
Dar voinicul Domn de Rouă, goana'n codru nu și-o curmă.

Jos, o vale limpezită, ca un fildeș spart de lună,
L-a cuprins curând și craiul s'a oprit cu voie bună
La o poartă grea, de unde aștepta s'audă glasul
Ce-l chemase ca o vraje și-i oprise aici pasul.

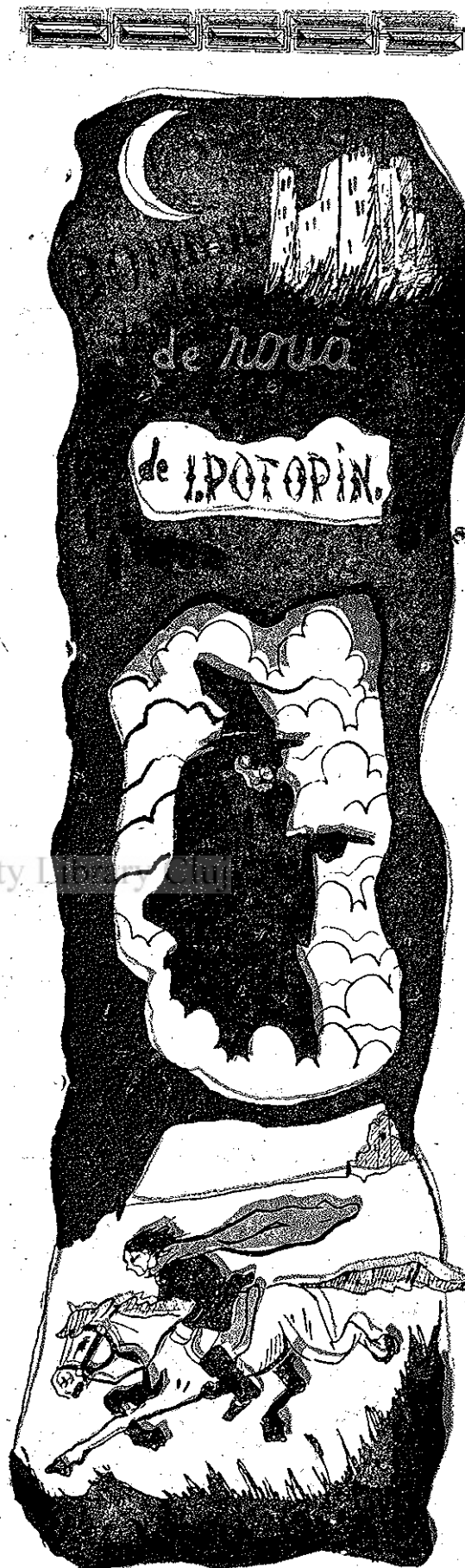
A venit ca să-i deschidă, crinul zilei, Aurora.
S'au cules din ochi și clipă pentru ei se ascunse ora
Și prin scutul des de frunze au prins razele să-și țese
Pânza lor de diamante. Și Aurora înțelese.

Cum văzu cum se topește la picioarele-i iubitul
Și un colier de rouă îi vestește răsăritul.
În genunchi căzu și strânse micile mărgăritare
Și cu ele'n ochi, pe-o rază se topi și dansa'n zare.

Dar pe-un vârf de munte, tatăl Aurorei, sfântul Soare
A zărit cum joacă'n hăuri mohorâta vrăjitoare
Și-aruncând o rază'n codrul spre palatul de argint
Văzu lacrimile grele de pe flori cum se desprind.

Aurora mea, copila, l-a întâlnit pe Domn de Rouă
Și blestemul se'mplinește. Dar pe calea lor cea nouă
Se'ntâlnește fericirea, căci iubirea lor curată
E o floare de lumină, niciodată scuturată.

Și de-aunci Domnul de Rouă și Aurora, împreună,
Cern pe mâna dimineții oglinzi palide de lună,
Unde chipul lor s'aprinde și ca fulgerul se pierde
Chipul soarelui într'una sărutându-l, să-l desmierde!

PLOUA ÎN PADURE

— Ping-pong!, spunea ploaia și pica, fără întrerupere, pe frunzele copacilor. Ping-pong!

Se făcea în ce în ce mai frig și mai întuneric. Ploaia și nu era nimic de făcut! Toți locuitorii pădurii începură a-și căuta un adăpost, pentru că frunzele copacilor nu pridideau de picăturile de apă, ajunse cât un bob de strugure și se încolau, neputătoare. Singură ciuperca cea roșie, din inima pădurii, rămăsese dreaptă, mândră și tare. Acoperișul ei larg și roșu, strălucea luminos și vesel în ploaie, de parcă voia să spună:

— Cine se teme de furtună, găsește aici adăpost și liniște!

Și într'adevăr, nu trecu mult până când veniră toți, cu capetele strânse între umeri, sgrăbuliți și alergând.

Prima veni Fifi, furnica. Tremura din toate mădulele, căci trebuise să lupte din răsuputeri împotriva uriașelor picături de ploaie. În urma ei sosea, neîndemânatec, domnul Sur, cărăbușul. Era atât de grăbit, încât o călcă pe picior pe Fifi. Ea, însă, spuse: „Nu face nimic” și se dădu la o parte, modestă și cuminte. Deodată, țopâi domnișoara Hup-di-Vup, sprintena lăcus'ă. Dintr'o săritură fu între Fifi și Sur, care se dădură la o parte, tresărind. Dar abia văzură cu ci-

de **LIA STERIAN**

ne aveau de a face și prinseră a intra în vorbă, că sosi un nou musafir. Era Luminița, licuțiciul. Adevărul e că picase tocmai la timp, căci aveau nevoie de lumină, în adăpostul lor.

Nu după mult, auziră niște sforăeli și găfăeli, care se făceau tot mai tari, de parcă cineva și-ar fi pierdut răsuflarea de prea multă oboseală. Se uitară înapoi și văzură... ghiciți pe cine?! Pe conu' Târăe-Brău, melcul cel gras. Iși purta toată casa în spina, de frica hoților și după ce cercetă locul cu antenele lui mătăsoase, se întinse lat, sub ciupercă.

— Ce să facem cu tine, aici? strigă Sur, bosumflat.

— Nu vezi că nu mai e loc?, scânci pițigălată, Fifi.

— Acu, acu sting felinarul, dacă mă mai înghionțiți! amenință Luminița.

Conu Târăe-Brău, însă, făcu pe surdul și-și alese locul cel mai bun.

Cum delicata domnișoară Hup-di-Vup nu putea suferi cearta, căută sub aripioara stângă, scoase de acolo vioara și arcușul și începu să cânte. Era așa de frumos cântecul, încât pi-

cioarele lui Sur și ale lui Luminel nu mai voiau să stea pe loc. La jocul lor se alătură și Fifi, furnica, așa încât nici gravul conu' Târăe-Brău nu-și putu opri râsul:

— Așa, așa, domnișoară Hup-di-Vup, spuse ea. Dacă o să cânti mereu așa frumos, să vezi că se înseninează iar!

— Da de unde!, țipă o voce pițigăită, de pe pălăria ciupercii. Cu țopăeli d'astea, fără rost, abia o să prindă a ploaia mai bine! Da' ce deștept e conu Târăe-Brău!

Noul venit era pitucă Ar-Gin, spaima tuturor locuitorilor pădurii, poznaș și rău fără pereche. Dintr'o săritură se așeză pe marginea ciupercii. Cu alt salt, fu în mijlocul celor care petreceau așa de bine, o clipă mai înainte și care, acum, încrămenisera rușinați și speriați. Triști, se înapoiară la locurile lor, cu capetele plecate și Ar-Gin începu să-și bată joc de fiecare în parte.

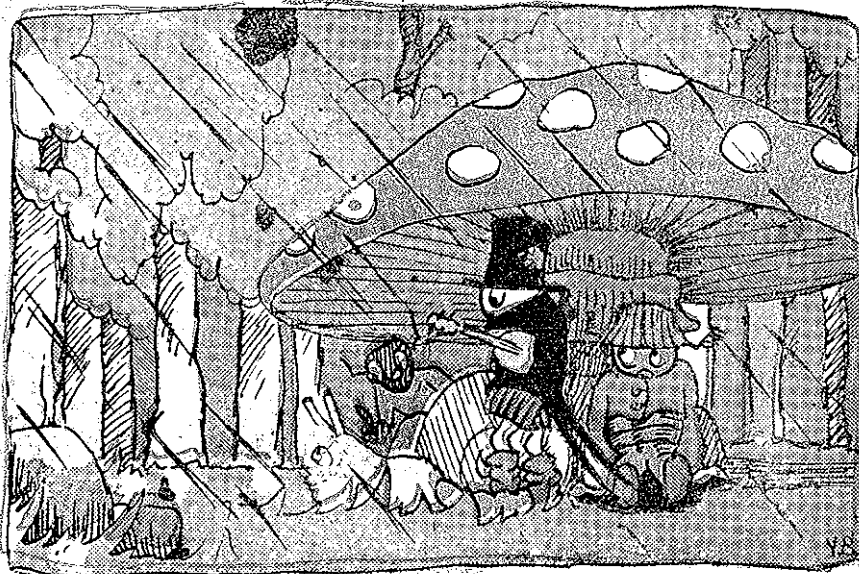
— Prin urmare, domnișoara Fifi, mai ai vreme și de astea! Și tu, Sur? Ce-ai să faci la iarnă? O să mori de foame și de frig! Intrucât te privește pe domnia-ta, domnișoară Hup-di-Vup, nu ți-ar sta rău să te mai îngrași puțin și să iei niște lecții de muzică! Felinarul e cât se poate de prost, Luminița și tu ești un prost crescut! Și domnia-ta, prea moale și supărătorule coane Târăe-Brău, nu prea ai ce căuta aici. Ia, spală puțina!

Nimeni nu-i răspunse nimic. Luminița și Fifi plângeau, Sur își înghițea cu greu lacrimile, iar Hup-di-Vup, mândră, îi întoarse spatele. Singur, conu Târăe-Brău stătea liniștit, de parcă nu se întâmplase nimic.

Ar-Gin privea mândru și disprețuitor de jur împrejur și zâmbea răutăcios.

Acum însă se întâmplă ceva cu totul neprevăzut. Ciuperca, părând că nu dă ascultare celor ce se petreceau la adăpostul ei, auzise totuși fiecare cuvânt. Înțelepciunea ei era recunoscută de toți. Auzind răutățile lui Ar-Gin, spuse tare:

— Ar-Gin, e rușinos să fii așa de rău! Știu că ai fost departe la mar-

PESCARUL și PEȘTELE de AUR

A fost odată un moș și o babă, cari trăiau lângă marea cea albastră. Locuiau de treizeci și trei de ani într-o colibă veche. Moșul prindea pește cu plasa și baba torcea în.

Se întâmplă odată, că moșul aruncă plasa în mare și nu scoase afară decât măr. O aruncă a doua oară și nu scoase decât buruieni de mare. O aruncă a treia oară și scoase un pește de aur; nu un pește obișnuit: un pește de aur! Și iată că peștele de aur, se rugă vorbind cu voce omenească:

„Dă-mi drumul, moșule, înapoi în mare! Te-oi răsplăti cu ce îmi vei cere!”

Moșul se miră și-i fu frică: de treizeci și trei de ani pescuia și niciodată n'a auzit pește vorbind. Și dădu drumul, spunându-i vorbe mână gâioase:

„Să te aibă în nază cine o vrea. Pește de aur! Nu vreau nici o răsplătită. Du-te înapoi în marea cea albastră și te plimbă în voie!”

Se duse moșul la babă și-i povesti minunea:

— „Am prins adineauri un pește; nu un pește obișnuit: un Pește de aur! Vorbea ca mine și ca tine și se rugă să-l las să se întorcă în mare. Vroia să mă răsplătească dar n'am îndrăznit să-i cer nimic și lam dat drumul înapoi, în mare, pe degeaba!”

Baba îl ocări pe moșneag:

— „Prost ce ești! Găgănuță! De ce n'ai cerut nimic? Să fi cerut măcar o copăie nouă, că a noastră e stricată!”

Moșul se întoarse la marea cea albastră. Marea se învălura ușor. Chemă peștele de aur, care veni și-l întrebă:

— „Ce vrei, moșule?”

Repovestită de MARIA PANĂ

Moșul făcu o plecăciune și răspunse:

Peștele de aur îi răspunse:
— „Nu te măhni și du-te acasă. Veți avea o copăie nouă!”

Moșul se întoarse înapoi la baba lui; baba avea o copăie nouă.

Dar iată că începu să-l ocărească și mai rău:

„Prostule! Nătărăule! N'ai cerut decât o copăie! Ce mare lucru e o copăie. întoarce-te la Peștele de aur și cere-i o casă!”

Se duse moșul la marea cea albastră; turbure era acum marea. Chemă Peștele de aur și acesta veni și-l întrebă:

— „Ce vrei, moșule?”

Inclinându-se, moșul răspunse:

„Fii îngăduitor, Măria ta. Mă ocărește baba, nu-mi mai dă pace: vrea o casă!”

„Nu te măhni și du-te cu bine; veți avea casă!”

Se întoarse la colibă și n'o mai găsi. Pe locul ei, se afla o casă cu odăiță luminoasă, cuptor de cărămizi

și poarta mare de stejar. La fereastră ședea baba și ocăra pe moșneag de mama focului:

— „Adevărat dobitoc bătrân. De ce ai cerut casă? Du-te înapoi la pește; nu mai vreau să fiu țărăncă; vreau să fiu boleroaică de neam mare!”

Moșul se înapoia la marea cea albastră; marea era furtunoasă. Chemă Peștele de aur; el veni și-l întrebă:

— „Ce mai vrei, moșule?”

Făcând o plecăciune, moșul răspunse:

— „Fii îngăduitor, Măria Ta! Baba e mai nebună ca înainte și nu-mi dă pace. Nu mai vrea să fie țărăncă; vrea să fie boleroaică de neam mare!”

Peștele de aur îi răspunse:

— „Nu te întrista și du-te cu bine!”

Când se întoarse moșul, ce să vez?

Un castel mare și la intrare stă baba, îmbrăcată cu haină de zibelină, pe cap cu broboadă de brocard, cu perle la gât și inele de aur în degete, înălțată cu ghetă stacoii. În jurul ei o mulțime de servitori și dansa îi bătea și-i trăgea de păr. Moșneagul îi spuse babii:

— „Sărut mâna, Mărită Doamnă! Cred că ești mulțumită acum!”

Baba îi răspunse aspru și-l alungă la grajd.

Trecu o săptămână, trecu două și baba, îl trimise iar la pește:

— „Nu mai vreau să fiu boleroaică, vreau să devin împărăteasă!”

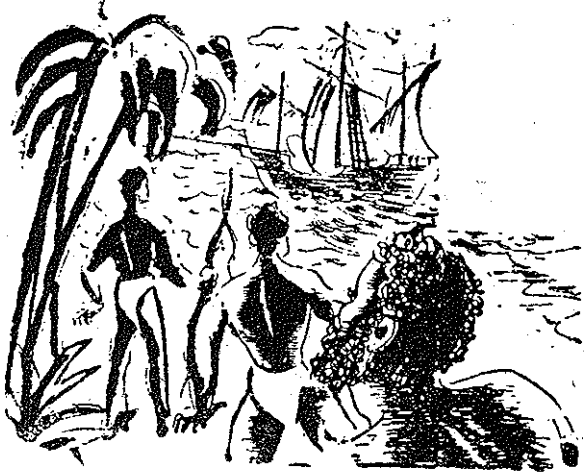
Infricosat, moșul o rugă:

— „Ce-i cu tine, femeie? Ai băut mășelariță? Nici nu stii cum să te porți cum să vorbești; are să rădă toată împărăția de tine!”

Dar baba se mânie foc și-i dădu o palmă:

— „Cum îndrăznești să discuți cu

(Continuare în pag. 10)

M A G

Cutreeerăto

În curtea din Lisabona, tinerii pași sunt entuziasmați de povestirile aventurierilor. Nerăbdători, ei se grăbesc să-și termine studiile, pentru a urma pe glorioșii căpitani de corăbii.

Unul dintre ei, Fernando de Magellan, este printre cei mai înfocași. Are 21 ani. Părinții săi sunt săraci. — El ar fi putut să ajungă nobil, dacă s'ar fi pus în serviciul prințului, dar preferă să se înroleze ca simplu soldat în armata ce se pregătea pentru India.

Și acum, iată-l îmbarcat pentru prima lui călătorie: Guineea, Capul Bunei Speranțe, Mozombic și Chiloa. În curând îl vom vedea că duce primele lupte împotriva Arabilor.

La Monbasa, este rănit de lovitură unui pumnal, dar soapă ca prin minune. Se dă o nouă bătălie în apropiere de India. Magellan se acopere de glorie. Dela această dată este un luptător oțelit, dar visul său este să meargă mai departe, spre estul Indiei. Se întâlnește cu prietenul său Francisco Serrao, pleacă într-o expediție, cu destinația Malacca. Călătoria aceasta o dorește de mult. Învață să cunoască toate neamurile străine care locuiau în arhipelagul malaez: Chinezi, Cingalezi, Arabi, Mauri, Indieni.

Mai înțeleghor decât cei dinaintea sa, Magellan socotește că e mai bine să se înțeleagă cu indigenii, decât să-i măcelărească. Dar expediția este oprită de o trădare. Datorită lui Henrique, credinciosul său sclav malaez, complotul este descoperit. Indigenii înarmați cu lănci și pietre năvălesc din toate părțile. Portughezii se află într-o situație destul de grea. În această luptă, care se duce sub comanda amiralului Albrquerque, Magellan este înălțat la gradul de căpitan. Vităjia sa nu este răsplătită cum se cuvine. După șapte ani de ședere în Africa și India, Albrquerque, care-l ura, îl trimite la Lisabona cu un raport defavorabil. Magellan cade în disgratie. Acum, hoinărește în Lisabona, fără de lucru, și dă târcoale cartierelor din apropierea portului. Amăgit, dar nu descurajându-l, el își reia studiile. Păce calcule, experiențe. Toate contribuie să-i arate calea adevărată. Magellan este convins că ocolind America își va ajunge tînta de-a găsi spre răsărit pe Moluci. Prietenul său Francisco Serrao îi descoperise pe Moluci venind din spre Vest.

Hotărârea sa este nestrămutată: va face înconjurul lumii. Magellan îndrăznește să-i spună regelui planul

său, dar el trebuie să sufere, ca și când l-ar fi lovit o biciușcă, refuzul umilitor al regelui.

Nimic nu-l poate împiedeca însă să spere că-și va realiza planul.

El pleacă în Spania. După mult umblat semnează un contract, care-i dă dreptul de a face explorări timp de 10 ani.

Carol-Quintul a fost mai înțeleghor decât Portughezii!

Se strâng cam vreo două sute de tone de provizii. Oamenii sunt recrutați cu mare greutate. Ce echipaj jalnic! Ocași, aventurieri, nobili setoși de glorie și nemulțumiți, se află sub ordinele acestui portughez îndrăzneț. Dar acest lucru nu-i pasă; la 20 Septembrie 1519 flota ridică ancora. Acesta este începutul celei mai minunate aventuri, pe care a cunoscut-o istoria.

Corăbii le pornesc în larg. Trinidad, corabia lui Magellan, se află în frunte.

După șase zile, escadra ancorează la Tenerif, unde se aprovizionează.

De aci, corăbiile își continuă drumul spre necunoscut.

Peste puțin timp, vânturile încep să dea semne de neliniște. În zăre încep să se ridice nori negri: se anunță furtuna!

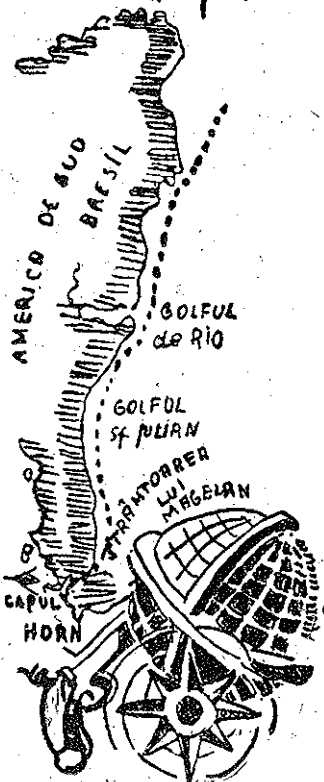
Vasele se leagănă pe creștele valurilor. După un timp, marea se mai potolește, iar calmul revine automat. Liniștea nu durează mult. O ploaie torențială începe să cadă. Mateleții luptează cu strășnicie.

Față de indisciplina plină de obraznicie a ofițerilor, Magellan este nevoit să aplice pedepse aspre. Viceamiralul Cartagena, care fusese foarte obraznic, este destituit și pus în lanțuri, ca un simplu matelot.

Peste câteva zile ploaia încetează, ca să înceapă apoi o furtună și mai aprigă.

Cu toată incetineaala călătoriei, coasta Bresilului este atinsă la începutul lui Decembrie. Din depărtare, indigenii îi privesc pe mateloti, cu gura căscată. Pigafet, cronicarul expediției, este uimit de înfățișarea și de costumele lor. El notează în jurnalul său: „Părul lor este scurt și moale. Ei dorm în niște căsoare de lemn în care pot încăpea până la o sută de oameni. Câteodată, adăuga Pigafet, „li se întâmplă să mănânce și carne de om. Dar nu o consumă decât pe aceea a dușmanilor, și aceasta nu din cauza foamei ci doar pentru ca să păstreze obiceiuri, lăsate de strămoși”.

Oamenii lui Magellan fac schimb cu

MAGELAN

al mării

Traducere

de V. BARBU

Indigenii: șase găini pentru un cuțit, două oi pentru un pieptene, șase cocși tineri pentru o carie de joc. etc.

După câteva zile de odihnă, Magelan dă ordonul de plecare. Direcția este Vest-Sud-Vest. Magelan caută drumul care-l va duce în țara locuită de Moluci. În curând va apărea un golful. Aceasta să fie strâmtoarea?

Magelan trimite câțiva oameni într-o șalupă să facă cercetări. El îi așteaptă cu nerăbdare să se întoarcă. Nu este însă decât revărsarea unui fluviu (golful de Rio). Escadra pornește mai departe. Orbiți și sleiți din cauza luptei grele pe care o au de dus împotriva furtunilor, oamenii se descurajează și refuză să se supună. Izbucnește o mare răscoală, provocată de către trei căpitani. Din cele cinci corăbii trei se răscoală. Ofițerii luase ră hotărârea să nu mai continue drumul. Magelan se vede nevoit să înțelebunțeze forța pentru a-și recuceri propria sa flotă. Răscoala este năbușită. Patruzeci de marinari sunt pedepsiți să lucreze în lanțuri. Deodată, mari sloiuri de gheață se îngrămădesc în jurul corăbiilor. Temperatura scade de la minus 35 grade. Călătoria este întreruptă. Pe fărâș se construiesc bariere, iar corăbiile sunt golite de tot conținutul. Prizonierii, în lanțuri, astupă găurile năvilor la lumina torțelor, căci soarele nu se află pe cer mai mult de patru ore pe zi. Magelan se învârtește pretutindeni; inspectează, discută cu marinarii, dar e ros tot timpul de aceeași întrebare: „care să fie calea?”

În luna Mai, Magelan trimite pe Santiago în cercetare. Corabia, reparată numai de formă, n'a putut rezista furiei uraganului și la prima isbitură de o stâncă, se sfărâmă. Oamenii se aruncă în apa înghețată și încoată aproape unsprezece zile ca să găsească restul expediției.

La 1 Noiembrie, după multe furtuni îndurate în timpul călătoriei, corăbiile plutesc, în sfârșit, pe apele unei strămtori. Ei merg înainte, cercetând fără încetare fundul mării. Magelan nu părăsește nicio clipă pro corăbiei sale. Deodată, canalul se împarte în două brațe. Magelan trimite câteva bărci cu oameni, care pornesc în cercetare. Pe puntea corăbiei Trinidad, el așteaptă îngrijorat. În sfârșit, apare o barcă. Pilotul se urcă pe bord: „Am zărit un cap, explică el, „încolo marea este liberă”.

Magelan plânge de bucurie. Dar călătoria este depăntă de a fi terminată. Căpitani și mateloții vor să se în-

toarcă în Spania, iar merindele sunt pe sfârșite. Starea corăbiilor este jalnică. Magelan le spune: „După ce vom trece de acest cap, vom coti spre Vest!”.

Timpul este frumos, oceanul liniștit. Nu se zărește decât cerul și marea nesfârșită. Șase zile, șase zile de zile... o sută de zile. Nu mai au niciun pic de hrană, niciun gram de carne. Mateloții se târăsc pe punte și nu mai pot nici măcar să vorbească.

O sută de zile dela părăsirea strămtorii...

Pământ !! ...

Indigenii urcă pe bord, invadând punțile, căci vor să ia totul cu ei. Amiralul își pierde răbdarea: „Acestea sunt Insulele Hoților” spune el enervat și ridică ancora. Proreie despică din nou apa mării. Peste zece zile, sosesc la Masao, undă Henric, sclavul malaez, vorbește limba locuitorilor acelor insule. Experiența s'a făcut: lumea este rotundă ca o mănă.

Fiind un diplomat dibaci, Magelan semnează un tratat cu Colambu, regele insulei Sebu. Indigenii sunt entuziasmați de străini; ei privesc cu curiozitate hainele și aparatele lor misterioase.

În acest ținut se găsesc din belșug: orez, vin de palmier, portocale, ananas, miere și păsări. Mateloții pot să mănânce și să bea cât potesc.

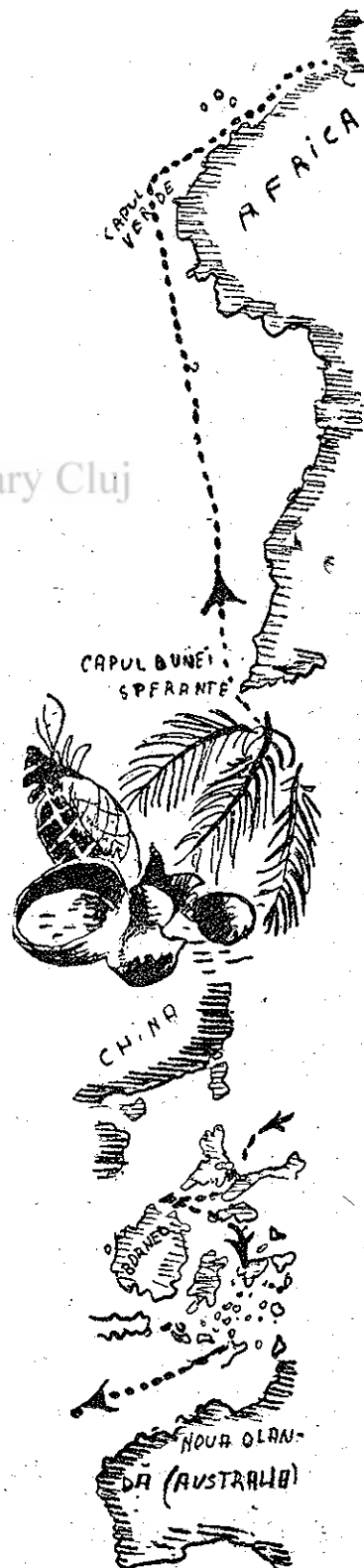
Magelan îl ajută pe regele insulei, Sebu, împotriva indigenilor din insula Macton, din arhipelagul Filipinelor.

Cât ai clipi, șasezeci de oameni părăsesc corăbiile și pornesc, în mici șalupe, sub comanda lui Magelan. Lupta se încinge amărâ. Indigenii năvălesc din toate părțile, ca un rotund de țânțari. Soldații lui Magelan nu pot rezista lăncilor și pietrelor.

Magelan este rănit la cap, iar după aceea mai primește o lovitură în coapsă. Își caută scăparea la șalupă, dar cade în apă. Valurile oceanului îl primără, și astfel se sfârși viața acestui îndrăzneț navigator.

Valurile oceanului îl primără și astfel se sfârși viața acestui navigator îndrăzneț.

Expediția își urmă calea, numai cu o singură corabie. După o călătorie de 3 ani și 14 zile, supraviețuitorii expediției sosesc la Lisabona. Ei au rămas doar 34 de oameni, din cei 360, căji plecaseră în expediție.

CLASA NOASTRA

Încă dela începutul lunei Octombrie, când m'am înscris ca elev în clasa a IV la liceul Gh. Șincai, așteptam cu nerăbdare ziua simbolică pentru mine, ziua când voiu sorbi cu lăcomie cuvântul profesorilor mei.

Iată că ziua mult așteptată a sosit, zi care, pentru mine, a adus fericirea pe care mulți o disprețuesc sau nu-i dau atenția ce i se cuvine.

14 Octombrie, prima zi de curs. Imediat după solemnitatea pentru încheierea unui nou an de școală, toți elevii, dornici de-a vedea clasa, unde vor învăța un an, au pornit gălăgioși pe coridor, fugind.

Am urmat și eu un grup de elevi, pe care abia îi cunoscușem și care îmi spusese că-mi vor fi colegi de clasă, pentru a merge să văd unde și cum va fi sala de clasă, unde voiu învăța, sală după care am plâns atâția ani.

Nu după multă vreme, sosim în fața ușii unde era o tablă : cl. IV B. Am intrat sfios înăuntru și rotind ochii împrejur, mi-am zis :

— De acum sunt în rând cu cei pe care i-am iubit, sunt alături de dânșii, sunt fericit !

De acum voiu învăța într'o sală de clasă bine aerisită, cu bănci, spre deosebire de ceilalți ani, când am învățat în spălătorul unui cămin, pe o masă crăpată în două, având drept însoțitor sau coleg de bancă urâtul și întunericul nopților de iarnă, iar coleg de discuție, frigul care făcea să-mi clăntăne dinții. Când intrăm în clasa noastră nouă, avem în față catedra, de unde profesorii cu învățături frumoase și folositoare ne pregătesc pentru o viață folositoare societății.

În stânga catedrei stă, neclintită și primitoare, tabla, de unde mulți elevi au plecat cu zâmbetul pe buze, bucuroși că au știut lecția, dar tot atâția pesemne au plecat cu tristetea în suflet, că n'au răspuns la întrebările puse.

În partea dreaptă a tablei, sus pe perete, ne tricoiorul românesc, stău, cu ochii atinși spre noi, atenți parcă la răspunsurile noastre, privirile portretelor familiei reale. Pe peretele dela miază-zi unde sunt și cele trei ferestre, prin care pătrunde lumina, sunt atâr-nate câteva tablouri puse frumos

în ramă. Unul ne arată Mănăstirea Moldovița, ridicată de Ștefan cel Mare, în urma vreunei lupte terminată cu izbândă.

Un alt tablou înfățișează colibe de țărani de prin Dobrogea, care au trecut odinioară prin țara noastră, când s'au revărsat multe valuri de năvălitori, dela care au rămas obiceiuri și cuvinte în limba noastră.

Tot pe acest perete se mai văd două tablouri, care arată măiestria țărăncii noastre, în arta de a lucra covoare, una din cele mai apreciate podoabe ale caselor dela noi.

Pe peretele dela Răsărit se vede în mijloc, frumos lucrată în gips, harta României. Lanțul Carpaților prin înălțimea lor, închide podișul Transilvaniei ca într'un cerc.

Se văd piscurile cele mai înalte, care parcă stau de strajă deasupra munților.

Mai este un tablou cu o țărăncuță, îmbrăcată așa cum îi portul țărănilor noștri dela munte, simplu și frumos, ca o aleasă podoabă din poveste.

Deasupra hărții e o icoană, sub care arde o făclie curată.

O! cât aș da să pot citi toate cărțile din bibliotecă !

Dar știu prea bine că nu este posibil ca omul să citească într'un an 320 de volume.

Cum nimeni n'a ajuns să citească toate cărțile bune, apărute până acum, în care este atâta învățătură, nici eu nu le voi putea citi niciodată. Dorința mea va rămâne neîmplinită.

Pe peretele dela Miază-noapte este un tablou din anul 1919-1920 unde sunt fotografiați toți elevii și profesorii școlii.

Pe acest perete mai sunt și alte tablouri, foarte interesante, cum este cel cu țărani Români și altele.

În mijlocul acestui perete este bibliotecă, așezată frumos, una din puținele comori din aceste vremuri, gata să se deschidă, pentru a pune la dispoziție 320 volume celor 102 elevi ai claselor A. și B.

În spațiile usii mai sunt aezate câteva tablouri care reprezintă diferite meșagii din țară.

Un tablou redă Biserica Mănăstirea Cetățuia din Iași. Ea își înalță turnul ca o rugă, către înălțimile cerului.

Pe peretele dela Apus, în partea stângă a tablei, mai sunt câteva tablouri ce reprezintă diferite regiuni ale țării noastre, cum ar fi „Puțuri pe Valea Prahovei“, una din cele mai bogate regiuni în aur negru, cum e supranumit petrolul nostru. Un alt tablou reprezintă un ciobănaș de pe Valea Prahovei. E un credincios statornic al țării, mulțumit cu viața petrecută pe crestele munților, înconjurat de oi, cântând din caval, atunci când îl cuprinde dorul de ducă.

Încă un tablou ne arată Mănăstirea Mihai Vodă din București, care parcă, prin înălțimea turnului său ar acoperi cu pânza întelpeciunii, tot ce-i în jurul său.

În fața pedestalului pe care se ridică catedra domnitoare, sunt așezate pe trei rânduri cele 26 de bănci de unde 52 elevi ascultă cu luare aminte explicațiile profesorilor.

Eu mă simt efricit ca într'un paradis al acestei lumi trecătoare.

de Gheorghe P. Ioan
Lic. Gh. Șincai, cl. IV.

Ninsoare

*Fulgi de nea și funigei,
Vântul joacă lin prin zare.
Cât de-aprăpe sunt de ei,
Și-i atâta depărtare !*

*Scama lor se toarce'n fir,
Năvădit cu bolta-albastră.
Și-a 'ntins câmp de coviltir,
Dela cer pân' la fereastră.*

*Câte unul, fir stingher,
Rupt din tesătura fină,
Cade drept, senin, din cer,
Și de geamul meu s'anină.*

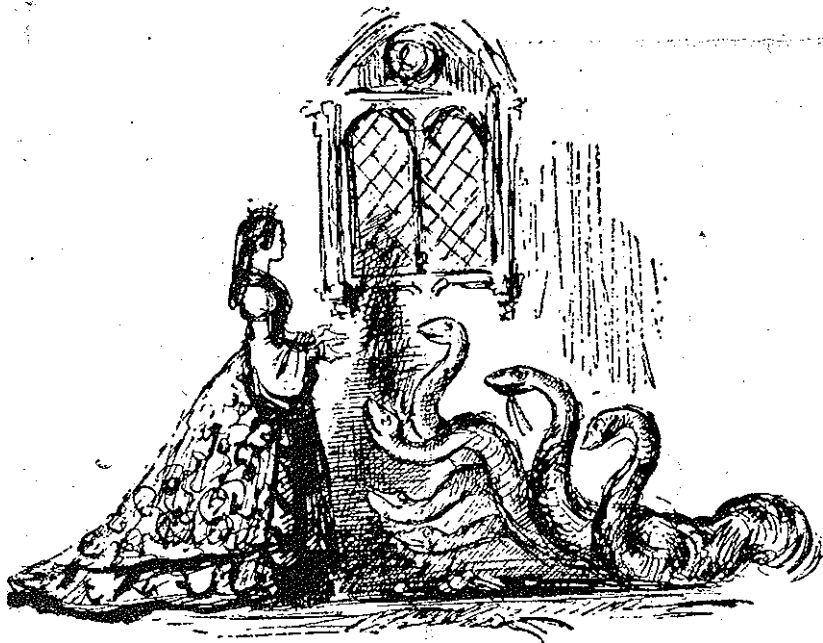
*Cum l-ași prinde, l-ași lua,
Să-l privesc mai de aproape;
Dar e-atât de mic, că'n ea,
Scama lui abia-l încapă.*

*L-am văzut cum s'a topit,
Ca un sunet de vioară...
Și se stinse liniștit,
În tăcerea lui de-afară...*

*Fulgi de nea și funigei
Joacă lin, se pierd prin zare.
Cât de-aprăpe sunt de ei,
Și-i atâta depărtare !*

V. DOBRESCU

BALAUURUL

de NICOLAE PREDELEANU

Trăia odată un rege, care avea o fiică frumoasă și foarte bună la inimă. Într-o zi, regele se supără pe fată. Ea îi spuse că i se urăse să se lea prințesă și ar vrea să plece dela curtea regală, să se ducă în lume și să trăiască așa cum trăiesc oamenii, care muncesc toată ziua.

Trebuie să vă spun că venise la palat de câteva ori, un prinț tânăr, care ratacia prin țări străine.

Prințul era foarte sărac: nu avea decât un buzdugan, un cal, iute ca vântul, și o inimă de aur.

Prințesa se îndrăgosti de el și de aceea voi să plece dela palatul tatălui său.

— Nici să nu te gândești, îi spuse bătrânul rege, că-ți voi da voie să te căsătorești cu acest coate-goale. Dacă vrei să te măriți, caută și alege un prinț mai bogat. Vin aici prinți tineri și frumoși, bogați ca niște regi.

— Dar eu îl iubesc pe prințul sărac, spuse prințesa, și niciodată nu mă voiu mărita cu unul din prinții tăi bogați, care vin pe aici.

— Neascultătoare copilă, își zise el în sine, și-și căută de treabă.

A doua zi dimineața, regele trimise prințesa într'un castel, departe de reședința regală; castelul era înconjurat de ziduri groase și înalte. El porunci comandantului gărzii să nu lase pe nici un prinț să se apropie de ziduri, că ar putea s'o fure prințul rățacitor, cu calul lui iute ca vântul și s'o ducă departe, peste mări și țări.

Cu toată porunca lui severă, regelui i se păru că prințesa nu este bine păzită.

Și hotărî să cumpere dela cel mai

bun crescător de balauri, trei balauri cu câte șapte capete: un balaur de nouă ani, albul de șase, și al treilea de trei ani.

De bună seamă că știți, că în vremurile vechi, paznicii cei mai buni ai castelelor regale erau balaurii.

La început totul mergea bine: trecătorul, abătut prin locurile acelea, o lua la sănătoasă de-i scăpărau căile, când vedea balaurii, cari străjuiau castelul. Ce era să facă, sărmana prințesă, ea care era cea mai blândă și cea mai frumoasă dintra toate prințesele din lume?

Stătea în cameră, încuiată și pe obrazii palizi, șiroiau amarele lacrimi ale singurătății. Dar, într-o zi unul din balaurii mai în vârstă se îmbolnăvi. Îl luară paznicii ostași și după ce-l

ăzeară într'un car plin cu fân proaspăt, îl duseră la un doctor veterinar.

Apoi, regele împrumută un balaur unui rege vecin. La castel rămase de pază numai balaurul, care avea șase ani.

Dar balaurul acesta era foarte capricios: se hrănea numai cu fructe și cu zarzavaturi.

Într-o dimineață, comandantul gărzii castelului, ieșind din comitor, nu-l găsi la locul de pază.

— Asta ne mai trebuie acum! zise comandantul. Plimbărețul acesta nu poate să stea nici măcar ca o sperietoare, aici, la poarta castelului. Cine știe unde s'o fi rățacit!

Puse el să-l caute prin toate camerele și prin toate ascunzătorile castelului, dar nu era de găsit nicăieri.

După ce osteniră să-l caute, unul dintre ostași îi trecu prin minte să vadă dacă nu doarme, undeva la umbră, în fundul grădinii.

Și-l găsi acolo, infulicând cu cele șapte guri flămânde, smocuri de ceapă verde, iar din ochi îi curgeau lacrimi mari, ca niște albe și mari picături de rouă.

Comandantul se repezi la el și țipă:

— Vino aici, vino aici, balaur! De ce ai părăsit postul?

Și, apucându-l de coadă, comandantul îl târî până la poarta castelului.

— Stai aici, balaur, și înghițe pe toți prinții călători, care vor veni la castel. Numai bagă de seamă să nu înghiți și pe negustorul, care ne aduce alimente, că murim de foame toți în câteva zile.

Lacrimi mari se rostogoliră de sub pleoapele balaurului.

Eu nu pot să înghiț oameni. Mie nu-mi place carnea! gema el, scuturat de plâns, rumegând ultimele fire de ceapă, smulse din grădină.

Prințesa văzu, de sus, dela fereastra chiliutei ei, pe balaurul care plângea. Îi se făcu milă de el și coborî în curte.

— Ce-i cu tine? îl întrebă ea.

— E nemaipomenit, începu să plângă balaurul din nou. Eu mă hrănesc numai cu fructe și cu zarzavaturi, dar am fost vândut tatălui tău, ca un balaur care mănâncă oameni. Acum trebuie să mor de foame sau să mănânc pe toți prinții, care vin aici.

Și încă trebuie să ghicesc că cel venit, e prinț cu adevărat.

Du, continuă balaurul ștergându-și lacrimile, urechile să mănânc carne, care-mi face rău la stomac. Și toți prinții rățacitori sunt îmbrăcați în zale. Cine ar vrea să'nghiță toată oțelăria asta ruginită? Nu, o să-mi fac ferfeniță toate măruntaiele.

Prințesa după ce ascultă cu luare aminte plângerea balaurului, întrebă:

— Vei putea tu, balaur, să deosebești un prinț de un negustor?

— De bună seamă că da, răspunse el. Nu-s eu chiar atât de nauc.

(Continuare în pag. 10)

PESCARUL ȘI PEȘTELE DE AUR

(Continuare din pag. 5)

mină, mitocane? Cu mine, o boțeroaică de neam mare. Du-te la mare, îți spun! De nu te duci de bună voie, o să te duci de nevoie”.

Bietul moșneag se duse. Dar marea cea albastră se făcuse neagră acum.

Chemă peștele de aur. Acesta veni și-l întrebă

— „Ce vrei, moșule?”

Și făcând o plecăciune adâncă, moșul îi spuse:

— „Fie-ți milă, Măria Ta! Iarăși face gălăgie baba; nu mai vrea să fie boțeroaică, vrea să fie împărăteasă”.

— „Nu te întrista și du-te cu bine. Așa să fie! Baba va deveni împărăteasă”.

Moșul se întoarse înapoi și ce-i văzură ochii? Un palat împărătesc! Într-o sală o văzu pe babă; ședea la masă ca o împărăteasă, servită de boieri mari, cari îi turnau vinuri scumpe de peste mări și țări. Și mânca turtă dulce. Iar în jurul ei, oșteni înarmați până'n dinți. Când văzu astea, moșului îi fu frică. Ingenunchie la picioarele ei și spuse:

— „Să trăiești, Măria Ta! Acuma cred că ești mulțumită”.

Baba nici nu se uită măcar la el și porunci să fie alungat. Curtenii dădură fuga și-l împinseră în pumni afară. La ușă se repeziră oștenii la dânsul și mai, mai să-l împungă cu sulite; iar poporul își bătu joc de el:

„Bine ți-au făcut, moșcule. Altă dată să te înveți minte: nu te băga unde nu-ți f. erbe oala!”.

Trecu o săptămână și încă una. Pe baba iar o apucă hăchițele. Trimise pe curteni să-l caute pe bărbatu-său. Il găsiră, îl aduseră și baba îi spuse:

— „Du-te înapoi la Peștele de aur, salută-l și spune-i că nu mai vreau să fiu împărăteasă; vreau să fiu Stăpâna Mărilor, să trăiesc în Ocean și Peștele de aur să mă servească, împiunindu-mi poruncile”.

Moșul nu mai îndrăzni să spue ceva și iacătă-l se duce spre marea cea albastră. Marea era furtunoasă; valurile furioase se umflau, se izbiau, urlau și gameau. Chemă Peștele de aur. Peștele veni și-l întrebă:

— „Ce vrei, moșule?”

Moșul făcu o plecăciune și zise:

— „Fie-ți milă, Măria Ta! Ah, ce să fac cu blestemata aceea de femeie? Nu mai vrea să fie împărăteasă, vrea să fie Stăpâna Mărilor, să trăiască în Ocean și tu însuși s'o servești, să-i îndeplinești poruncile”.

Peștele de aur nu răspunde nimic. Biciul apa cu coada și se cufundă în marea cea adâncă... Mult timp așteptă moșneagul un răspuns, dar răspunsul nu mai veni... Atunci se întoarse la baba lui și ce să vezi: Iată că acolo era coliba cea dărăpănată, pe prag ședea baba și, lângă ea, era o copaie stricată.

Copii!

Seceta din anul acesta a pârjolit o parte din pământul țării. Numeroși sunt oamenii care nu au putut culege nimic de pe ogoarele sămănate și muncite. Copiii lor nu au astăzi de niciunele: nici hrană, nici haine, nici cărți.

Rugați pe părinții voștri să ajute miile de copii ca voi, care suferă de foame și frig în regiunile lovite de secetă.

Balaurul

(Continuare din pag. 9)

Prințesa fugi îndată în cameră, luă o coală albă de hârtie și scrisese:

„Vino travestit în negustor de zăvaturi”.

Luă porumbelul călător, pe care-l ținea ascuns într-o colivie, îi legă șontsoarea de piciorul drept, și-l lăsă să zboare pe fereastră.

Apoi prințesa coborî din turn și veni iarăși lângă balaur.

Nu apucă prințesa să brodeze nici măcar două petale pe gherghef și iată că prințul ei sosi, travestit în haine de negustor, cu o căruță încărcată cu ceapă și cu cartofi.

Prințesa cumpără toată ceapa și porunci negustorului să facă nouă legături mari și să le pună în fața capetelor balaurului.

— Acum trebuie să cumpăr și cartofii, spuse prințesa și se urcă în căruța negustorului ca să aleagă câteva kilograme de cartofi mai buni.

Balaurul înfulica de zor: nu vedea ce se petrece în jurul lui.

Când isprăvi legăturile de ceapă, căruța nu mai era în fața castelului.

Prințesa plecase cu prințul, travestit în negustor.

Când regele află că prințesa deveni soția prințului rădăcitor, se mânia foarte și vându balaurul unui rege vecin care avea șase copii mici. Și fiindcă nu era cine să îngrijească de ei, îl puse pe balaur să-l legene de dimineața și până seara, târziu...

Nicolae Prdeleanu

PLOUA ÎN PĂDURE

(Continuare din pag. 4)

ginea pădurii, că te-a pătruns ploaia până la piele, dar pentru atâta lucru nu trebuie să-mi superi musafirii! Te voș, cere-le numai decât iertare și înveselește-te și tu cu ei, sau de nu, trebuie să părăsești adăpostul!

Ar-Gin se codi o clipă, dar cum nu era rău la inimă, și-i cam părea rău de cele ce pusese la cale, ceru iertare fiecăruia în parte și se împăcă.

Hup-di-Vup scoase din nou vioara și danțul se încinse iar. De data asta, însă, juca și Ar-Gin alături de Fifi, Lumirel și Sur.

„Și când cerul văzu atâta împăcare și voe bună, începu să rădă de bucurie. Norii se împrăștiară, ploaia se potoli și soarele răsă vesel.

— Îți mulțumim frumos, coană ciupercă, spuseră rând pe rând musafirii și, după ce făcură o plecăciune, plecară: Fifi cu Sur, Hup-di-Vup cu conu Târâe-Brâu și Luminița la urmă, pentru că acum nu mai era nevoie

de felinarul lui. Ciuperca le răspunde cu un zâmbet și o înclinare a pălăriei. Ultimul rămase Ar-Gin, tăcut și cam rușinat.

— Vezi, dragul meu, îi spuse cu blândețe ciuperca, trebuie să fii bun și îngăduitor cu ceilalți, ca să fie pace și voe bună. Și pentru că ai fost așa de cuminte, uite, ți-am cumpărat o tichiuță nouă!

Și-i dădu o tichiuță albastră de toată frumusețea.

Ar-Gin, în oúlmea fericirii, o înțesă pe cap, o sărută pe coana ciupercă, îi mulțumi călduros și plecă însoțit de privirea ei iubitoare.

— Ți s'au răspândit musafirii, coană ciupercă, o întrebă stejarul cu vocea lui groasă și adâncă. Drăguți, cuminiți și veseli au fost!

— Da... mai ales cuminiți, spuse în cet ciuperca și urmări cu o privire plină de înțeles vârful tichiuței albastre, care se mai zărea în depărtare...

JOCURI

Redactate de N. FOCȘA

CARTE DE VIZITĂ MAGICĂ

CORINA N. FATU

Amestecând literele care-i compun numele, veți afla profesiunea d-rei Fătu.

JOC ÎN PĂTRAT

- 1) * * * * *
- 2) * * * * *
- 3) * * * * *
- 4) * * * * *
- 5) * * * * *

ORIZONTAL : 1) Se pune de obi eiu peste pupăză... 2) De forma oului 3) Strămoș de-al nest-u 4) A potoli durerea 5) Servește la scurgere.

VERTICAL I fel.

JOC COMBINAT

Se dau următoarele grupe de cuvinte: 1) Joc național cu mingea (4). — Miazănoapte (2). — 2) Armă (3). — Strigăt de bucurie (3). 3) Boii vorbesc (3). — Botul porcului (3). — 4) Pronume posesiv (3). — Care poartă același nume cu un altul (3). — 5) Paradis (3). — Locul unde se prinde

măța... (3). — 6) Cum începe să fie acum afară (4). — Armăsar frumos (2).

(Cifrele din paranteză arată numărul literelor fiecărui cuvânt).

Amestecând cuvintele fiecărei grupe între ele veți obține noi cuvinte (fiecare de 6 litere) după cum urmează:

1) Unul fără nume... 2) Grăsime. 3) Pentru fript carnea. 4) Udat. 5) Trebuie să ajutați, mai ales acum în preajma iernii. 6) Liniște!

Dacă cuvintele găsite sunt corecte inițialele și finale dau numele a două lumi, în care sunt două mari sărbători ale poporului românesc eliberat.

ARITMOGRIFUL MATERIILOR

I										
	1	2	3	4	5	6				
7	4	1	8	6	9	10	4	5	6	
			12	13	10	6	8	4	5	6
			3	13	13	14	13	7	4	15
			7	15	13	7	16	6	17	15
1	6	10	13	1	6	10	4	5	6	
			17	10	6	8	5	15	3	6

II

Pe liniile orizontale și pe verticale I—II, înlocuind cifrele prin litere — de câte ori se repetă cifra se repetă litera — veți găsi numele a 8 materii școlare dintre care a doua nu e prea grea...

H U M O R

LECȚIA DE GRAMATICA

— Să vedem dacă ați înțeles explicațiile mele la gramatică!

Când spun: „Vaca mănâncă iarbă”, unde este subiectul?

— Într'un grajd, domnule profesori!

CARE-I EXPLICAȚIA

— Ai auzit, Ionele? Grigore și-a rupt un picior!

— Cum s'a întâmplat?

— Vezi colțul acela unde forfotesc mașinile?

— Da!

— Ei bine, Grigore nu l-a văzut!...

CUM SE NUMEȘTE PROSTITA...

— Cum te cheamă pe d-ta? întrebă profesorul.

— Ca și pe tatăl meu, răspunde Prostită.

— Dar pe tatăl d-tale cum îl cheamă?

— Ca și pe tată-său.

— Și pe tatăl său?

— Ca pe străbunicul meu!

— Și pe străbunicul d-tale?

— Aoleu! crezi că-mi mai amintesc.

Eram atât de mic când l-am cunoscut!...

NU TREBUE SA SE SPERIE...

Într'o zi, mama lui Mișu îl vede cu o figură în gură.

— Copil nefericit, ce înseamnă asta?

Cum ai putut să îi le cumperi?

Dar Mișu pare neturburat și-i răspunde între două fumuri de țigară:

— Nu te îngrija, mămică. Am spus tutungului că le cumpăr pentru dumneată!...

DE CE SE MIRA EL...

Doi elevi se ceartă între ei:

MIRCEA: — Bine, mă, Costele, tu, că-tău e croitor și tu umbli cu pantalonii rupți?

MIRCEA: — Asta nu-i nimic, dar mă mir cum nu-i rușine lui taică-tău să-l lase pe frate-tău ăla micu' fără dinți, când e dita-mai dentistu?..

Un CONCURS NEOBIȘNUIT

Doi motocicliști, care participau la toate concursurile instituite de o societate sportivă, luau premiul pe rând. Dacă unul îl lua astăzi înaintea celuilalt, după o săptămână, celalt reușea să ajungă înaintea colegului său.

Într'o zi, unul din ei zise:

— Vrei să schimbăm condițiile concursului? Să ia premiul acela care va ajunge al doilea la kilometrul stabilit.

— Problema este foarte grea, răspunde celălalt; dar, fie! Să'n-cercăm.

Spectatorii începură să râdă.

Era un concurs original și imposibil de ținut.

Când arbitrul făcu semn cu steagul, niciunul nu se mișcă din loc.

După câteva timp, ei găsiră o soluție și concursul se ținu.

Premiul a fost câștigat de motociclistul care a sosit al doilea.

Hai, ghiciți copii, cum a procedat motociclistul ca să poată câștiga premiul?

O convorbire între doi elevi

— Stai să mă odihnesc oleacă!

— Vara ce ai făcut? Nu te-ai odihnit?

— Nu! Când era să mă odihnesc?

— Dar ce-ai făcut?

— Am jucat football, m'am scaldat...

— Și când ai de gând să'nveți?

— Să'nvăț? În trimestrul al treilea.

În primul și în al doilea trimestru eu mă odihnesc și acumulez energie. Apoi, în doi timpi și trei mișcări, învăț toată materia.

— Bravo! Nu oricine e în stare să facă așa.

— Sigur! Dar în ce clasă ești?

— În clasa a doua.

— Și anul trecut în ce clasă ai fost?

— ...Tot în clasa a doua!

O LECȚIE DE ARITMETICĂ

-V.B.-

